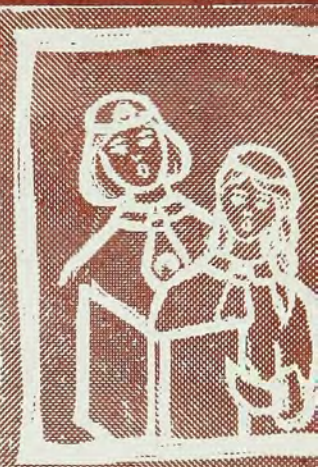

ГОТУЙСЯ

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава
Редагує Колегія:

пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світляна Луцька,
ст. пл. Іриной Юрчук
Адреса Редакції:

LESIA CHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 10009, New York
Адмініструє

Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.
New York 10003, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи
Оксани Борис

З М І С Т :

Подяка „Готуйся”	3
Орлині крила	3
І. Савицька — О. Тарнавська:	
Листопад (Пісня)	7
Хочу стати Усусусом	9
Ростик і Костик	10
Сестричка Світляна:	
„Готуйсь” на світовій виставці 12	

Річна передплата в ЗДА — \$ 2.50, в Канаді — \$ 2.75. Новачки та новаки складають її на руки виховників, самітники та неноваки пересилають просто до Адміністрації. Ціна одного числа 25 центів в ЗДА, 30 центів в Канаді.

„ГОТУЙСЬ” ДЯКУЄ ЗА ПРИВІТИ:

Після того, як вже появилось жовтневе число „Готуйся”, наспіли ще такі привіти з новацьких таборів цього року: Табір „Лісова казка” на „Пластовій Січі” у Грефтоні біля Торонта в Канаді. Підписали: Командантка сестричка Галина Бугель, рій „Мурашки” — сестр. Ірка Танчак, рій „Лісові очайдушки” — сестр. Богданна, рій „Лісові мавки” — сестр. Христина Зорич, рій „Лісовики”, сестр. Таня Ковальська, рій „Щебетушки”, сестричка Рома Багр’ї, рій „Квіт

папороті”, сестр. Вава Бачинська, рій „Колібри” — сестр. Люба Євчин, рій „Зайчики”, сестр. Христя Дзюба, рій „Мухомори”, сестр. М. Зобнів, рій „Проліски”, сестр. О. Пузяк, рій „Прозябці”, сестр. Христя Мулькевич. Сестричка Дарка Танчак — бунчужна, сестричка Марта Юрчук — писарка. Карточку з бажаннями витяли в формі ялинки і замаяли її всю дрібненькими гілками туї. Туя — дерево, що чудово пахне, і привіт цей ще досі теж пахне чудово, по-лісовому!

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 9 (100)

Листопад

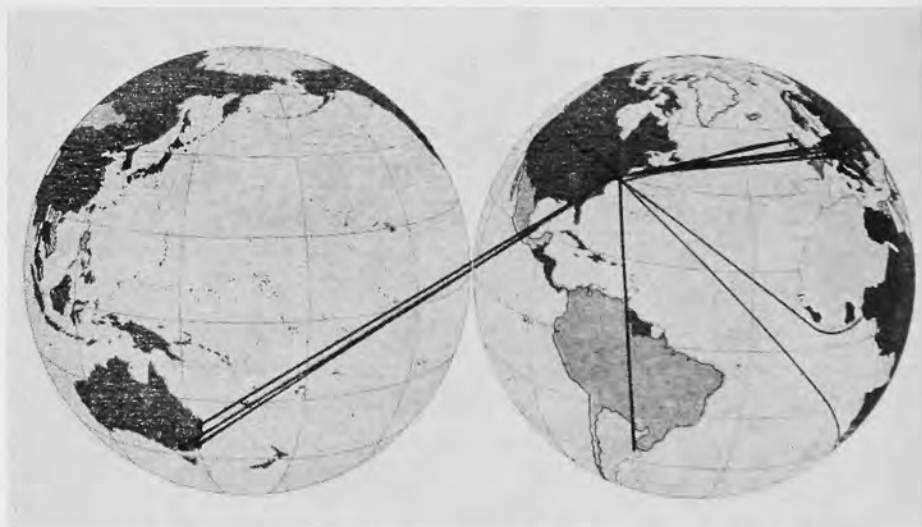
1964

Мал. Оксана Борис

Як знаєте, це соте число Вашого „Готуйся”. А тут подаємо малюнок, що був у першому його числі. Малював його наш славний маляр Петро Холодний. Що тут намальоване, пізнаєте самі найкраще.

Так далеко розходиться з Нью Йорку „Готуйсь” по всьому світі, щоб дійти до всіх українських новачат. Тільки в Україну він дійти не може. . . .

ПОДЯКА

Дорогі Мої Читачі та Всі, що прибули були на прийняття з нагоди моїх Уродин!

Хочу скласти Вам Усім якнайщирішу подяку, що не забули Ви того великого для мене і для всього Новацтва дня, коли появилoся моє соте число! Дякую всім Новачкам і Новакам, що загостили до мене в цей день та принесли великий торт з написом „Многая літа” та китицю квітів! Дякую Мишці-Гризикнижці, що вилізла на всі до-теперішні числа „Готуйсь” (їх було 99) та виголосила промову в мою честь. Дякую Песикові й Котикові за прегарний струнний дует (скрипка і віолончеля), а Жабці за сольоспів. Дякую Балетному Гурткові Мишок за відтанцювання коломийки. Дякую теж Зайчикові, Вовчикові, Білочці, Півникові та рідні Пані Киці, що прибули на моє маленьке свято. Особливо дякую Добродушкові, що хоч вже старенький, таки прибув до нас. Дякую і Чортикові Хляпові, хоч він довго-довго шкрябався за вухом і продумував, якби йому вшанувати мої уродини — і так і не видумав нічого.

Дякую ще більше тим Читачам, що не змогли прибути до мене, але таки вшанували моє соте число, вплачуючи вже передплати на новий рік. Їм усім поміщую світлину з моєї уродинової гостини — хай вони хоч нею потішаються!

Ваш „Готуйсь”

ОРЛИНІ КРИЛА

Мал. Ромко Завадович

Був хлопець Михайлик. Вчився пильно, всім радо помагав. А вже найбільше любив бігати та скакати. Ніхто з його товаришів не вмів його в бігу перегнати, в скоку перескочити.

Та думаєте, що Михайлик був вдоволений? Куди там! Він весь час тільки мріяв про те, щоб не лиш бігати та скакати, а щоб теж і літати. Тоді ще літаків не знали, тож не мріяв Михайлик про лет літаком, а тільки хотів сам літати так, як птахи. Бо місто, де жив Михайлик, лежало

у стіп високих гір. І Михайлик бачив щоднини, як злітали вгору орли. Високо, високо, понад найвищі шпилі, понад хмари, до сонця.

Знав Михайлик, що без крил йому не полетіти. А крил так дуже хотів, що пішов одного дня з хати у світ, здобувати собі орлині крила. Зустрів у темному лісі чарівника та спитав, як йому дістати орлині крила. Чарівник похитав головою в гострокінчастій шапці, обвішаній золо-

тими монетами, та дав таку пораду:

— Орлині крила можна купити. Треба тільки багато грошей.

Пішов Михайлик у світ. Працював бажко, завзято й без відпочинку. Збирав та складав гріш до гроша. Вже назбирав так багато, що вже міг був купити собі крила. Але кожного дня жаль було йому покидати свої заробітки. Ховав гроші у подушку на своєму ліжку. Подушка стала вже повна золотих монет, а він все ще не купував крил, бо хотів мати більше грошей.

Аж одного вечора, коли прийшов з праці, побачив, що вікно його кімнати вибите, а подушки на ліжку нема. Злодії закралися до хати та забрали її. Тепер не мав Михайлик не лиш крил, але не було за що купити навіть хліба на вечерю.

Заплакав він, покинув місто, де працював, та пішов далі. І тільки з тугою споглядав, як поміж хмарами літали високо орли.

Незабаром зайшов у темний ліс та знайшов у печері другого чарівника. Знов спитав, чи не знає він, як дістати такі крила, як мають орли.

Чарівник прийняв його гостинно, усміхнувся привітно та промовив:

— Орлині крила можеш дістати від друзів, що тебе любитимуть та шануватимуть. Неважно, хто вони: твої земляки чи чужі. Коли тебе полюблять, то не відмовлять тобі нічого, про що попросиш.

Михайлик подякував і пішов далі. Зустрів в чужому місті чужих людей. Одного похвалив, другому дав добру раду, іншому поміг. Стали його любити й шанувати в чужому місті. А згодом стали допитуватися, що хотів би він дістати, що було б йому наймиліше. Відповів їм Михайлик, що не хоче ніяких скарбів. Хай дістануть йому тільки орлині крила.

Та тут чужинці підняли крик:

— Не дамо тобі крил!

— Ти тільки того і ждеш, щоб дістати крила та полетіти геть від нас, у небо, понад хмари!

— А ми ж не вмємо літати!

— Поки не маєш крил, будеш з нами та будеш нам помагати!

— Ти мусиш ходити по землі разом з нами!

— Мусиш! Мусиш! — загула

вся юрба і хотіла обступити Михайлика, щоб не випустити його з-поміж себе. Та Михайлика вже не було. Він потайки викрався з пишної палати, що йому збудували були чужинці, надяг на себе чужу, вбогу одежу та пішов у світ за очі. Блукав довгі дні. І тільки з тугою глядів, як ширяли високо попід хмарами орли, а соняшні промені золотили їх могутні крила. І думав важкі думи, що орлиних крил йому вже мабуть ніколи не здобути.

Аж зустрів у лісі вбогу дівчину. Її одежа була вицвіла та подерта, а личко бліде та сумне. Спитав її Михайлик:

— Що сталося тобі, дівчино? Чи заблудила ти сама в темному лісі, чи лиха мачуха прогнала тебе з дому?

А дівчина відповіла:

— Я князівна цієї землі. Всюди, куди не глянеш, всюди мій дім: у лісі, в полі, чи в горах. Тільки не можу я панувати на своїй землі, але мушу блукати лісом, вбога, немов жебрачка. Бо в моєму замку на високій скелі запанував лютий червоний змій і прогнав мене звідгіля. Тепер сам там живе та знущується над моїми вірними підданими.

— А хіба ніхто не може цього змія прогнати? — спитав Михайлик князівну.

— Ніхто. Бо досі не знайшовся ніхто, щоб не боявся вийти на високу скелю та помірятися зі змієм. Бо тільки в того, хто не боїться нічого, виростуть орлині

крила та він зможе долетіти туди.

— Орлині крила! — аж вигукнув Михайлик. — Я їх шукаю все моє життя! Я не злякаюся нічого, князівно, щоб визволити твій край!

І враз почув, що на плечах у нього виростають прекрасні, могутні крила. Михайлик розправив їх, замахав ними і став підніматися вгору. Спершу шуміло під ним тільки верховіття зелених дерев, а коли піднявся трохи вище, побачив усю країну. І пізнав, що була це його країна, та, де жили його батьки, діди та прадіди, від непам'ятних часів, і де він сам народився та виріс. А над всією країною височів на

підхмарній скелі замок князівни.

Злетів Михайлик ще вище та постукав у вікно світлиці. Та так постукав, що аж скло посипалося з побитих шиб і Михайлик пройшов без перешкод у світлицю. Там сидів на престолі червоний змій, а кругом нього його червоні слуги. Коли ж Михайлик вступив у світлицю, зникли вони всі, неначе їх і не було, а остався тільки сам змій. Коли побачив перед собою крилатого молодця, налякався дуже та став утікати. Став Михайлик гонити змія: по всіх кімнатах, по сінях, по сходах, по ганках. Аж вибіг змій на найвищу замкову вежу та на сам її вершок. А Михайлик за ним. Змій скочив з переляку з муру, бо вже нікуди було втікати. Скочив у глибоченну пропасть та там і розбився на шмат-

ки об гострі каменюки. Тільки дим та поганий сопух піднявся з того місця, де він загинув.

А Михайлик увійшов у світлицю. Пройшов поміж двома рядами воїнів у золотій зброї, що низько кланялися йому. Звідкіля вони тут взялися — не міг збагнути. А на престолі побачив цю саму дівчину, що її зустрів був у лісі. Тільки вдягнена була в голубі ризи, а на голові в неї блищала золота корона.

— Ти визволив мою країну від червоного змія! — сказала вона. Тепер я зможу знов панувати справедливо та робити добро моїм людям. А тобі остануться на все життя орлині крила, щоб міг ти літати туди, куди іншим людям не добитися. Щоб міг ти

сповняти великі завдання, що їх ти тобі з Божої Волі тільки я —
іншим людям не досягнути. Бо твоя Батьківщина!
знай, що орлині крила можу да-

Сестричка Леся

Листопад

СЛОВА: І. САВИЦЬКА
МУЗ: О. ТАРНАВСЬКА

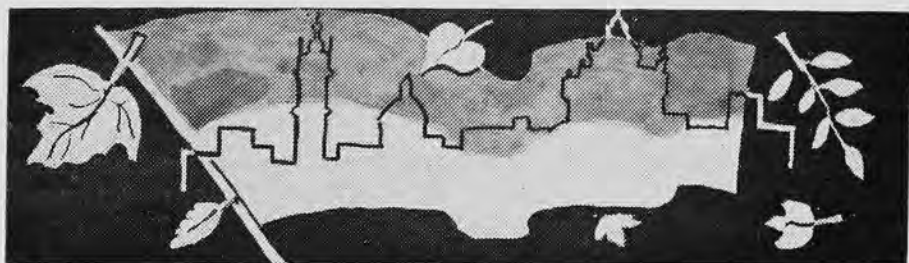
ТАМ В МОЇМ КРАЮ ДА ДЕ КІМ ВІД ДЕ
ТІ ЛИ ВЖЕ ДЕ ДЕ КИ ЛИШ ВИ СО КО ГЕН
У МЛІ ШЕ КУР ЛИЧУТЬ ЖУРАВ ЛІ ШЕ КУР ЛИЧУТЬ ЖУ
РАВ Т ЛІ

Там у сумерку безкраім
Свічка горить-палає...
Хтось шепоче молитви
За живих і за мертвих. (2 рази)

Хтось зболілими устами
Просить-кличе: „Будьте з нами,

Станьте разом в дружній ряд,
Вас ззиває Листопад” (2 рази)

Там, в моїм краю далекім
Відлетіли вже лелеки,
Лиш високо ген, у млі
Ще курличуть журавлі. (2 рази)

Як ішли сьогодні в школу діти,
Як зійшло сьогодні ранком сонце,
Листопадовий повіяв вітер,
І постукав гілкою в віконце.

І ніхто не знав в усьому місті,
Звідкіля цей дивний вітер лине.
Лиш його пізнали в жовтім листі
Діти, що були із України.

Лиш вони почули вітру дотик
І згадали давню казку Львова,
Як за волю йшли Стрільці боротисьь,
Золотіла осінь їм шовкова.

Тільки їм сказав той дивний вітер,
І велика їм була розрада:
Що вони Стрільців відважних діти,
Що вони нащадки Листопада.

Лиш до них той дивний вітер линув,
Понад гори і над океани,
Бо вони ще піднімуть Калину,
Як Великий Листопад настане!

(Все новацтво знає, що дня 1. листопада 1918. українці перебрали владу в столиці Галичини, у Львові та проголосили вільну Західно-Українську Народну Республіку. Цей день вшановуємо врозисто, особливо ми, новацтво. Ми всі знаємо, що в боях, які отісля розпочалися за Львів, визналися Українські Сігові Стрільці, які залюбки співали пісню про Червону Калину).

ХОЧУ СТАТИ УСУСУСОМ

(Як усі новаци знають, цього року всі табори новаків були присвячені згадці про 50-ліття виступу Українських Сізових Стрільців проти москалів у 1914 році. На цю зесть братзики табору на Новому Соколі склали оцю пісню. Співається їй на мелодію „Хочу стати Чорноморцем“).

(„3 рази” — написано біля котрогось рядка, значить, що його треба співати три рази, так, як у першій строфі).

Хочу стати Усуусом
Хочу стати Усуусом
Хочу стати Усуусом —
Лети, куле, лети!

Усууси є найліпші (3 рази)

Лети куле, лети!

Хочу з ними воювати (3 рази)

Проти ворогів!

Ми всі битви виграємо (3 рази)

Проти ворогів!

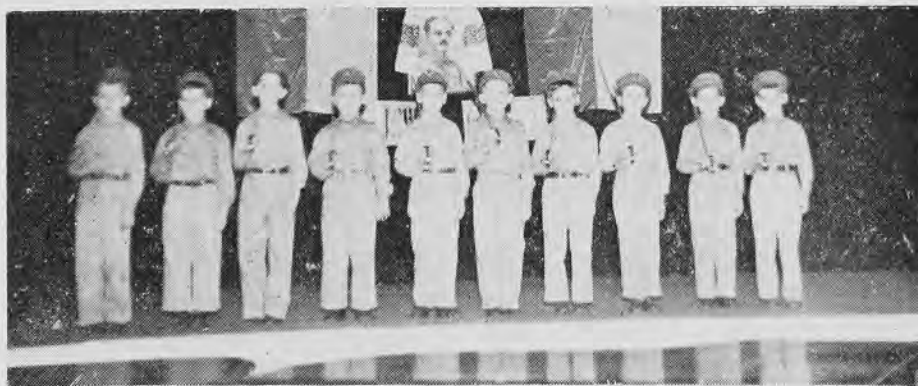
Ми всі любим Україну (3 рази)

Україно моя!

Україна є найкраща! (3 рази)

Україно моя!

Мал. Віра Юрчук

РОСТИК І КОСТИК

Мал. Ірка Савойка

(Продовження)

— А що, молодці, довоювалися? Ще хвилинка і були б полетіли ваші буйні голови, мов спілі груші із дерева! Москалі такі, що ні малих дітей, ні храму Божого не пошанують!

— Та якже я міг не сказати панові гетьманові?! — оправдувався Костик. — Ми живемо вже

триста літ після переяславської угоди, і ми знаємо, що станеться опісля, як москалі пофальшують усі ваші договори... — Костик аж тримтів від хвилювання.

— Не треба й пізніше жити, сину, — промовив козарюга, глядячи його по голівці твердою вояцькою рукою, — я вже й сьо-

годні знаю, що не добром воно пахне. Та іншого виходу немає, — ось в чому лихо. Даремне я сам вчора на раді зламав свою шаблю і кинув до ніг ясновельможному на знак, що я не гожуся на договір з Москвою...

— То ви — полковник Іван Богун!? — викрикнув Костик, і припав устами до його руки. — Я ж витяв ваш образок з книжки і повісив над своїм ліжком!

— І навіть я читав книжку про вас! — похвалився Ростик.

Та в цю ж мить із дверей храму висипалися гурмою москалі, а найстарший боярин, розпатланий та страшний, кинувся знов на хлопців з піднятою шаблею.

— Пождіть, хахлинята! Царська кара вас таки не мине! — закричав.

Та тут полковник Богун вихопив свою пістолю і гукнув:

— А поки ти помстишся на невинних дітях, доведеться тобі покуштувати козацького гостинця! Ви ж, хлопці, тікайте чимдуж!

Хлопці скочили поза могутні плечі Богуна, перескочили тин і бігом допали коней Карасенків, що стояли на припоні біля воріт.

Розумний козацький кінь ще й нагнувся, щоб хлопцям було легше стягнути з нього своє авто. Всіли і тільки курява закурилася за ними.

— І знову ми нічого не побачили! — жалівся Костик. — Але може таки ясновельможний ще роздумається та не присягне Москові?!

— Ой, боюся, що це вже тепер запізно... — крутив і носом і кєрівницею Ростик. — Та коли ти такий розумний, то може скажеш, куди нам далі їхати?

Їхали степом¹⁾, та Ростикові ніяк не хотілося поспішати. Часто минали білі хутори²⁾ з вишневими садками, то знов чули, як земля дудніла під козацькими кіньми і неслася пісня:

(Продовження буде)

ПРИМІТКИ

1) **Степ** — широка рівнина, поросла травою. Їх багато на півдні України. В північній Америці степи називають: прерії, в полудневій: пампаси. Тепер українські степи вже всі загосподарені та засіяні збіжжям.

2) **Хутір** — самітне велике господарство, де жила тільки одна родина. В давнину українці жили або цілими селами, або такими поодинокими хуторами.

„ГОТУЙСЬ” ПОМАГАЄ МАМІ В ДОМАШНІЙ ПРАЦІ

Кожен новак, а ще більше кожна новачка, радо допомагають Мамі в хатній господарці, бо це дуже гарне новацьке добре діло. Але треба знати, як назвати кожную домашню працю українською мовою, бо тоді це лиш буде справді добре діло **українського** новака чи новачки. „Готуйсь” Вам у цьому радо допоможе, бо він це знає!

- Варити** — to cook — kochen
Пекти — to bake — backen
Місити тісто — to knead the dough — den Teig durchkneten
Мити посуду — to wash dishes — das Geschirr abwaschen
Обтирати посуду — to dry dishes — das Geschirr abtrocknen
Ірати білля — to wash the linen, to do the laundry —
 die Wäsche waschen
Гладити білля — to iron — bügeln
Замітати — to sweep — zusammenkehren
Стирати порохи — to dust — abstauben
Порядкувати речі — to put things in order — aufräumen
Підливати квіти — to water flowers — die Blumen begießen
Малювати стіни — to paint walls — die Wände bestreichen

„ГОТУЙСЬ” НА СВІТОВІЙ ВИСТАВЦІ

Погідного осіннього дня „Готуйсь” вибрався на оглядини Світової Вистави, яка відбувається в Нью Йорку. Тому, що сам „Готуйсь” — мешканець цього великого міста, йому не довелося довго подорожувати. Після короткої їзди в вікнах міського поїзду замайорили дахи дивовижних будівель-павільйонів вистави. „Готуйсь” висів з поїзду і попростував алеями, немов заворожений. Обабіч алеї стояли павільйони різних держав та промислових підприємств. Ось там далеко видніє дах китайського павільйону-пагоди, а тут, з-поміж покритих комишем африканських хиж чути рев лева. Десь там витрискують фонтанами води водограїв, над головами мерехтять кабінки швейцарської залізнички. Піднімаються високі вежі, копули, блищать всіми

барвами сіямська святиня, стоять у безрусі велетні-динозаври. А там, у павільйоні автомобільної фірми Форда можна відбутися по дорож в передісторичні часи. І все це таке цікаве, і так цього всього багато, багато, „Готуйсь-ві” просто вже крутиться голова. Він вже втомлений, а так мало оглянув! Сідає знесилений на лавку. Треба відпочити, набрати сили.

Нараз спинився біля „Готуйсь” малий, смуглявий хлопчина в довгому, білому халаті. Він присів на лавці, несміливо всміхнувся та промовив:

— Я називаюся Алі і приїхав з Пакистану. Але нікого тут не знаю. Будьмо приятелями!

„Готуйсь” подав по-товариськи Алі руку та представився. Алі здивувався:

— Ти справді — журнал? Як

це цікаво! Але якою мовою ти писаний? Хто тебе читає?

„Готуйсь”: Я український дитячий журнал і мене читають українські новачки в цілому вільному світі: в Австралії, Канаді, Америці, Німеччині, Франції, Англії, Аргентині. Всюди, де тільки проживають українські новачки. Знаєш, Алі, цього місяця появиться саме моє соте число! Вже більше десяти літ проминуло, відколи появилось моє перше число. Ах, Алі, як скоро біжить час! Здається мені, що ще недавно я був тільки думкою, що зродилася в серцях пластунів, які мусили покидати свою Батьківщину і везли мене з собою через чужі краї та моря. Аж тут, в Америці почали мене вони видавати як окремий журнал. Я став засобом, щоб навчити українських дітей пізнати та любити свою Україну.

Алі: — Хіба ти не можеш виходити в Україні?

„Готуйсь”: — Ні, Алі, Україну загарбали большевики. Вони не хочуть, щоб українські діти любили Бога й Україну. Большевики не хочуть, щоб українські діти знали, що вони нащадки славних прадідів, що вони правні власники багатой та родючої української землі. Тому большевики обогородили Україну не наче високою залізною заслоною, щоб не допустити туди слова правди.

Алі: — Але ти, „Готуйсь”, розкажуєш про це всім, правда?

А не можеш ти пробити цієї заслони?

„Готуйсь” (задуманий): — Заслону цю зможуть пробити тільки ці діти, що тепер учаться, читають та набирають знання про Україну. Я помагаю їм у цьому, щомісяця стараюся повчити й заохотити їх до цієї великої справи в оповіданнях, віршах, піснях та листах. Кожну мою сторінку старанно опрацьовують та розмальовують сестрички й братчики, щоб милі були вони новачтву, щоб новачтво хотіло пізнати свій Край...

Алі: — Так, „Готуйсь”! Знання — це найбільша сила. Держися й далі цього шляху правди й віри, а побачиш, що ці діти сповнять твої мрії, коли виростуть великі.

Алі сказав це й задумався. А за хвилинку його лице роз'яснилося усмішкою і він промовив:

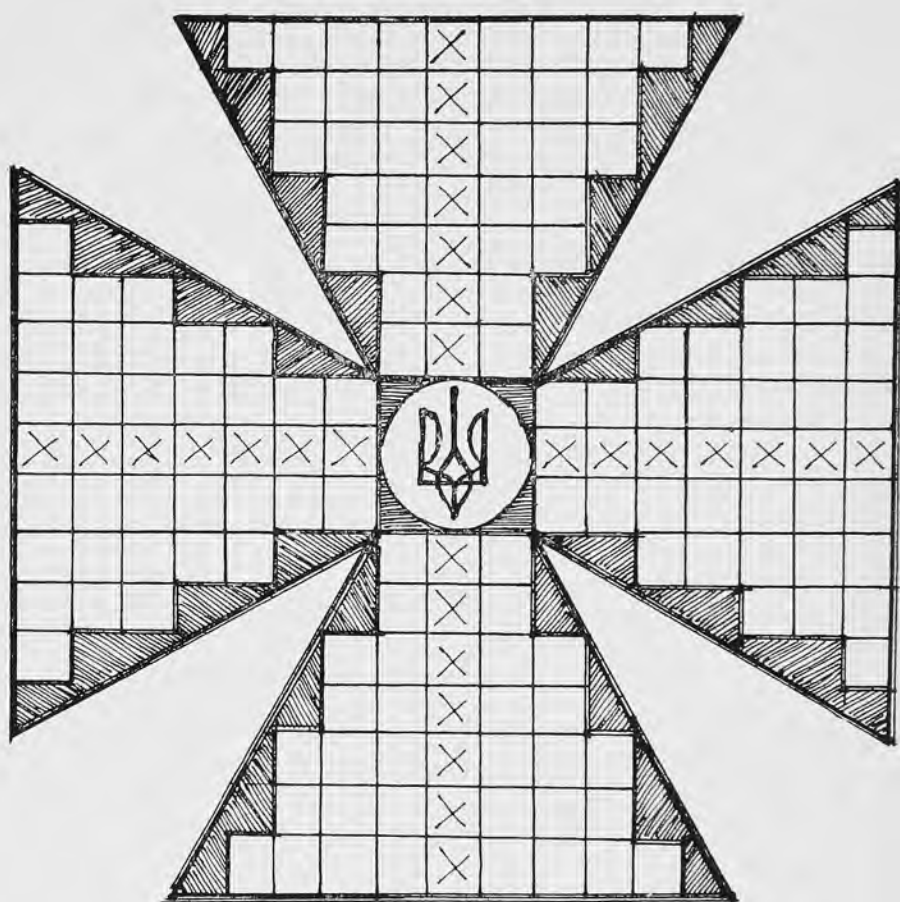
— Ах, я й забув! Ти так багато розказав мені про себе, а я нічого тобі про себе не розказав! Ходім, я покажу тобі наш пакістанський павільйон! А колись, коли твоя Батьківщина стане вільна і матиме теж свої павільйони на світових виставах, ти заведеш мене до свого павільйону та там мені все покажеш і поясниш!

І взявшись за руки, приятелі побігли оглядати виставу.

Сестричка Світляна Луцька

ІСТОРИЧНА ПОДІЯ

В цьому, 1964 році вшануємо не лиш 150-ліття народження Тараса Шевченка. Згадуємо теж важну історичну подію, що ста-

лася 50 років тому в Україні — вимарш Українських Січових Стрільців на бій з москалями, за волю України.

На рисунку цього воєнного хреста розміщені чотири хрестиківки. Щоб їх відгадати, треба вписувати на місці квадратиків та хрестиків слова такого значення:

Горішнє рам'я хреста: (Вписувати слова поземо, від ліва до права):

- 1) Службовець, що перевіряє квітки в поїзді.
- 2) Інакше „дякую”.
- 3) Рід родини.
- 4) Шпилькове дерево.
- 5) Музичний інструмент.
- 6) Комаха, що болоче жалить.
- 7) Морська тварина, що виглядає як риба.

Долішнє рам'я хреста: (Вписувати слова так, як у горішньому):

- 1) Стародавня зброя.
- 2) Інакше: документ.
- 3) Прізвище запорізького кошового, що вславився походами на татар.
- 4) Паде з неї дощ.
- 5) Будують партизани в лісах.
- 6) Цього року припадає п'ятдесята вимаршу Українських Січових Стрільців.
- 7) Наука про те, як правильно говорити й писати.

Ліве рам'я хреста: (Вписувати слова доземо, згори — вниз. Починати від найдовшого слова

з лівого боку та поступати на право:

- 1) Український танок.
- 2) Тачасмо нею тісто.
- 3) Прибиваюгь коневі до копит.
- 4) Мають звірі, щоб обганяти-ся ним від мух.
- 5) Росте над ставами.
- 6) Бачимо ним.
- 7) Квітка, що росте в полі поміж збіжжям.

Праве рам'я хреста: (Вписувати доземо, починаючи від крайнього лівого, найкоротшого слова):

- 1) Американська міра землі.
- 2) Багато овочевих дерев разом.
- 3) Людина, що плаває на кораблі.
- 4) Сокира з широким вістрям.
- 5) Посудина на чорнило.
- 6) Острів на Дніпрі, славний в історії України.
- 7) Поздоровлення.

Букви на місці хрестиків (рамена 1 і 2) дадуть, читані згори вниз скорочену назву Українських Січових Стрільців, що її часто вживаємо, та назву країни, за яку вони боролися.

Букви на місці хрестиків в раменах 3 і 4 (читані від ліва до права) дадуть назву гори, де відбувся славний бій Українських Січових Стрільців, та назву українських гір, де вона знаходиться.

Подав Братчик Ірко

В місті Ріджайна в канадійській провінції Саскачеван постав перший новацький рій „Євшан-Зілля” під проводом сестрички Соні Скрипник. В рої є новачки і один новак. Всі вони зразу передплатили „Готуйсь” та пильно читають його. Оце вони прислали допис про свою

першу новацьку прогулянку. Писали так, що кожне писало одно речення, а сестричка все це разом зібрала та переписала. Вітаємо наших нових читачів та ждемо від них дальших дописів про їх новакування!

Рій „Євшан-зілля” з Ріджайни пересилає привіт читачам „Готуйся” зі своєї першої прогулянки.

ПЕРШИЙ ВОГНИК

Новацький рій „Євшан Зілля” з Ріджайни в Саскачевані, Канада, відбув свою першу прогулянку за місто. Це було в понеділок 18 травня. Всі мали вільний день. З нами поїхали також наші родичі. Ми мали там перший пластовий вогник і гарно забавилися. Нас було 9 пластунок, а всіх разом з родичами і знайомими 33 особи.

Ми мали зі собою два шатра. Одно велике, а друге мале. Андрійко показав нам, як розкласти мале шатро, а дядько Юрко і братчик Ярро навчили, як розкласти велике шатро. Потім сестричка Соня поділила нас на дві групи і кожна група мала розкласти шатро сама. Після вправ новачки бавилися у шатрах, а пізніше перевели теренову гру. Ця гра була дуже цікава і наш гурток мусів пильно вважати на всі знаки.

Після теренової гри ми забавлялися разом з родичами. Ми скакали на одній нозі і пробували звалити нашого противника. Ми бавилися теж м'ячем, передаючи його поміж ноги особі, яка стояла позаду за нами. Ми так забавлялися дуже весело й радісно, доки Сестричка Соня не засвистала і дала наказ іти на вечерю. Пані з Пластприяту приготували нам смажені на вогні ковбаски і печену бараболю. На десерт ми смажили солодкі коржики і попивали холодну „соду”. По вечері ми помогли завести порядок, помили руки, вбралися у

светери і беретки та помашерували двійками до ватри.

Братчик Юрко, гість з Ванкуверу, знайшов нам відповідне місце під ватру. Він також призбирав сухих дров і сіна, щоб добре горіло.

Усі наші малі пластуни чекали нетерпеливо, коли прийде хвилинка, щоб запалити вогник. Довго ждати не треба було. За хвилину загоріла суха трава і полум'я, змішане з димом, понеслося вгору. Ми заспівали новацький гімн. При вогнику сестричка Соня перевела Таню Воробій до юнацтва. Присутні новачки попрощали її з новацтва тричі „Готуйсь” і привітали при вступі до юнацтва тричі „Скоб”. Це була для Тані велика подія, на яку вона чекала нетерпеливо.

Ми приготували також веселі сценки, співали пісні і переводили гри на нюх і смак. Ці гри приготувала була Павли Палига, яка подбала про цукор, шоколаду, сир, цукерки, сіль, перець, паприку, цитрину і інші речі. Гру на нюх перевела Маруся Кіцюк. Перше місце у грі здобули Тамара Воробій і Надя Казимира.

Коли почало темніти і ватра вигасала, ми залили вогонь водою, щоб не було пожежі, ще раз заспівали „Ніч вже йде”, всіли до авт і поїхали до Ріджайни. Наш перший пластовий вогник був дуже гарний.

Новачка роя „Євшан-Зілля”
з Ріджайни

Новаки з Бюффало, Америка, які виграли минулорічні змагання в читанні українських книжок. Стоять зліва: новак Орля Андрійко Стецьків, прочитав 2.597 сторінок — перше місце. Новак юне орля Володько Гайдар, прочитав 2.380 сторінок — друге місце. Новак орля Адьо Цюлко, прочитав 1.813 сторінок — третє місце. Новак юне орля Василько Яремко, прочитав 666 сторінок — четверте місце.

З далекої Австралії прийшов теж новий допис:

Перед кількома тижнями відбулося велике свято в Українському Народному Домі в Ессендоні. Ми вшанували двадцяту річницю бою під Бродами. Колишні вояки Першої Української Дивізії, що боролися під Бродами проти большевиків, передали свій прапор нам, пластунам. Про Першу Українську Дивізію розказувала нам багато сестричка

на сходинах так, що ми всі вже знали, що то було під Бродами.

Сцена була в нас дуже гарно прикрашена. З одної сторони був собор Святої Софії в Києві, а з другої катедра Святого Юрія у Львові. Посередині горів вогонь. По обох його сторонах стояли пластуни. Найстарший пан поміж колишніми вояками Дивізії передав прапор пластунам. На одному боці прапора був герб Дивізії — срібний лев, а на другому боці Святий Юрій.

Срібний лев — герб міста Львова, столиці Галичини, і герб Першої Дивізії Української Національної Армії, що боролася проти большевиків двадцять років тому.

На закінчення всі заспівали наш національний славень „Ще не вмерла Україна”.

Це свято дуже нам подобалося і ми його ніколи не забудемо.

Новачка **Галя Пиз**
з роя „Соняшники”,
Гленрой, Австралія

**
*

Новачка **Марта Чайковська** з Гартфорду прислала такий віршик, що його сама склала з нагоди 150-ліття народин Тараса Шевченка. Його, як знаєте, вшановуємо цього року.

Тобі Тарасе!

Ми, новаки малі,
Кланяємось усі Тобі.

Бо Ти нам дуже рідний,

Хоч Ти був сирота і бідний.
Ти Україну любив,
За неї Ти моливсь, терпів.

Будем читати Твого „Кобзаря”,
Бо книга ця чудова і свята.
Там прочитаємо, як Ти любив
[Україну,
І прирікаєм вчитись про Вкраїну.
Ми, новаки малі
Кланяємось Тобі!

**
*

Новачка **Наталка Стрелецька**
з Монреалу пише:
Дорогий „Готуйся”!

Я пишу до Тебе мого останнього листа з новацтва. Я була і цього року в таборі, який тривав три тижні і називався „Коли ще звірі говорили”. Там одержала я відзначку третьої проби на ступінь орляти та відзначку вмілості мандрівниці. В таборі були гарні дні. Ми ходили на прогулянки, майстрували, співали, палили вогники що другий вечір, а ватри щосуботи. Робили вправи з українознавства, і за це діставали хрестики. А декому діставалися і мінусики.

Під час мого новакування я була аж в сьоми таборах. Але двох перших мені не зачислили, бо я була ще замала і ростом, і роками. Табори, що я брала в них участь, називалися: „Під зеленим кленом”, „Тарасові внуки”, (Ви знаєте, котрого Тараса!), „Новий Розлуч” (Розлуч — це була місцевина в горах Карпатах, де пластуни таборували), „Лісова пісня” (так називалася прегарна драма-представлення Лесі Українки) та „Коли ще звірі говорили” (це збірка байок Івана Франка). За той час

я здобула такі вмілості: „лісової мавки“, „таборовички“, „мандрівнички“, „чигачки“, „листувальниці“ і „танцюристкі“. Тепер, поміж тими подружками, що перейшли зі мною до юнацтва, я наймолодша, а ростом найбільша. Останній вогник у таборі був наш прощальний вогник. Хоч погода не була гарна, однак нам було весело. Тоді кожна з нас розказувала якесь найцікавіше переживання зі свого новакування. Також прочитали ми наш „заповіт“, що його подаю нижче. Після вогника нам дозволили бавитися із сестричками, а це була нам велика втіха.

Прощаюся з Тобою, мій Дорогий „Готуйсю“ і кличу грімке „Готуйсь“ всім новачкам, які Тебе читають, бажаю їм успішного новакування, та так багато втіх, як я в новацтві зазнала, зокрема в таборач!

А тепер подаю наш „заповіт“. Хочу пояснити, що „Мандрівнички“ і всі інші назви — це назви роїв, що саме в таборі здобували такі вмілості.

Наш „заповіт“

Тому, що ми „Мандрівнички“, переходимо до юнацтва, залишаємо Вам, „Таборовичкам“, „Лісовим мавкам“, та „Грай-жучкам“ наші найцінніші скарби:

1) „Таборовичкам“ залишаємо сестричку Галю, щоб на Вас кричала і сварила.

2) „Лісовим мавкам“ лишаємо

нашу кімнату, прикрашену мохом і . . павутинням.

3) „Грай-жучкам“ залишаємо всіх комах, жучків та павуків, що проходжуються по нашій кімнаті.

4) Дана Звонюк записує Дані Баб'юк свій справжній французький наголос в українській мові.

5) Зеня Мандзій залишає Мишці Антонович свій дзвінкий голос, який охороняє кімнату перед здобуттям прапорця нічної тиші.

6) Наталка Стрілецька залишає Тані Чипчар свій здоровий апетит, який д'є не лиш під час снідання, обіду й вечері, але і в кожному хвилину дня.

7) Люба Сунак залишає Ромі Бойко книжку-підручник, що з неї можна навчитися ходити швидше і ставити більші кроки.

8) Оксана Штихно залишає Олі Наум свій улюблений гребінь, щоб Оля мала змогу зачесатися ще перед обідом.

Дано на оселі „Батурин“, дня 8 серпня 1964.

Підписані: Дана Звонюк, Зеня Мандзій, Наталка Стрілецька, Люба Сунак, Оксана Штихно.

Свідки: Оля Наум, Таня Чипчар, сестричка Галю.

Дякую „Готуйсеві“ за все!

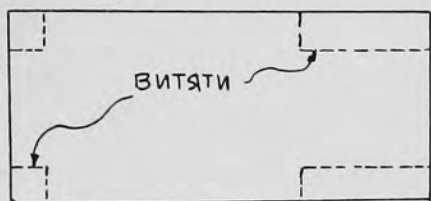
Готуйсь!

Вже не новачка
Наталка Стрілецька

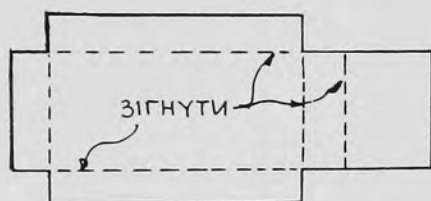

ЛЯЛЬЧИНА ХАТКА

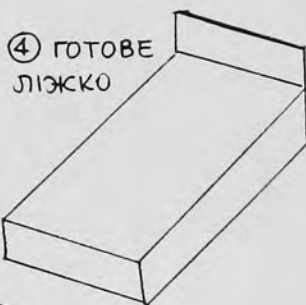
ЛІЖКО (ІЗ ПАПЕРУ)

① ВІТЯТИ ЯК НА РИСУНКУ Ч. ②

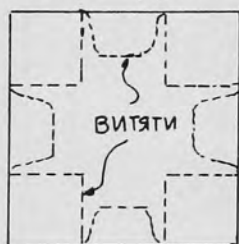

② ЗІГНУТИ ЯК НА РИСУНКУ Ч. ③

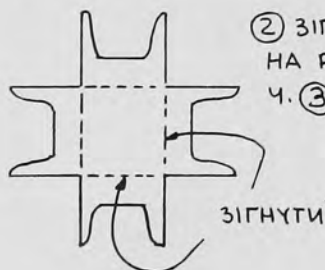

④ ГОТОВЕ
ЛІЖКО

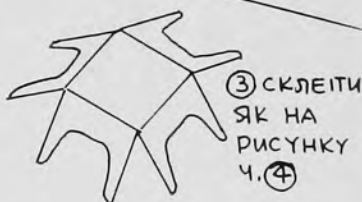
СТОЛИК ДО СПАЛЬНІ (ІЗ ПАПЕРУ)

① ВІТЯТИ ЯК
НА РИСУНКУ
Ч. ②

② ЗІГНУТИ ЯК
НА РИСУНКУ
Ч. ③

③ СКЛЕЇТИ
ЯК НА
РИСУНКУ
Ч. ④

④ ГОТОВИЙ
СТОЛИК

Листо
пада

НЕДІЛЯ	ПОНЕДІЛОК	ВІТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16	17	18	19	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30					